

Kirken – Del 1

**»Du er Peter, og på denne klippe vil jeg bygge min kirke, og dødens magter skal ikke få overhånd over den.«
Matthæus 16:18**

Der findes mange kirker, der betegner sig selv som kristne, med en lang række forskellige navne og med forskellige trosretninger med hensyn til Jesu og hans apostles lære. Når vi betragter disse forskelle i synspunkter, er det efter vores mening ikke upassende at spørge, hvad Bibelen fortæller os om, hvad kirken egentlig er, og hvad Guds hensigt er med den. Er der nogen måde at vide, hvilken der er den sande kirke, eller udgør alle de forskellige trosretninger tilsammen den sande kirke?

Ordet »kirke« forekommer ikke i Det Gamle Testamente, og det blev første gang brugt i Det Nye Testamente af Jesus, da han sagde til Peter – som nævnt i vores indledende vers – at »dødens magter« ikke ville få overtaget over den. I dette vers er ordet »kirke« en oversættelse af det græske ord »ekklesia«, som betyder »en udkaldelse« eller et udvalg. Jesus sagde til sine disciple: »Jeg har udvalgt jer fra verden« (Johannes 15:19). I sin kerne er kirken en forsamling af mennesker, der ved at tage imod Kristi invitation er blevet adskilt fra verden.

Kirken er ikke en bygning, selvom ordet »kirke« ofte bruges til at betegne det sted, hvor menigheden mødes. Hvis udtrykket »forsamlingshus« blev brugt mere udbredt til at beskrive menighedens e e

samlingssted, kunne det måske være med til at mindske nogle af de misforståelser, der hersker omkring den sande betydning af selve ordet »kirke«.

I sin tjeneste brugte Jesus ordet »kirke« kun tre gange. Én gang var det i en bemærkning til Peter, og to gange ved en anden lejlighed, da han instruerede sine disciple i den rette fremgangsmåde for at håndtere misforståelser, der måtte opstå blandt dem (Matthæus 18:17). Næste gang ordet forekommer, er det i Apostlenes Gerninger 2:47, efter beretningen om de tre tusinde, der tog imod Kristus på grund af Peters prædiken på pinsedagen. Det er en enkel konstatering, der blot siger, at »Herren tilføjede dagligt til menigheden dem, der skulle frelses«.

I denne enkle konstatering af fakta er der plads til refleksion. Alene på pinsedagen blev 3.000 en del af »menigheden«, og derefter kom der »dagligt« flere omvendte til, men der findes ingen beretning om formelle indvielsesceremonier ud over vanddåben. Alle disse omvendte var jøder. Da de under apostelens overbevisende tjeneste indså, at Jesus, som deres ledere havde korsfæstet, virkelig var den lovede Messias, troede de på ham og blev døbt.

Så simpelt var det! Senere, da antallet af disciple voksede, og de samledes til gensidig opbyggelse, blev disse grupper af mennesker kaldt menigheder. I Apostlenes Gerninger 11:22 læser vi om »menigheden i Jerusalem«. I Romerbrevet 16:5 sender Paulus hilsener til »menigheden i deres hus«, det vil sige Priscilla og Aquilas hus.

Ud fra disse tekster får vi den opfattelse, at i kristendommens tidlige dage blev hver gruppe af troende, uanset størrelse og beliggenhed, betragtet

som en menighed. Det var faktisk en menighed, for hver sådan forsamling af troende bestod af dem, der gennem evangeliet var blevet kaldet til at adskille sig fra verden og følge i Jesu fodspor.

Disse individuelle grupper bar ingen kirkesamfundsnavne. De blev identificeret ved deres beliggenhed og omtalt som menigheden i Jerusalem, menigheden i Filippi, menigheden i Rom eller, som i nogle tilfælde, menigheden, der holdt sine møder i den ene eller den anden troendes hjem.

I Johannes' Åbenbaring, kapitel 2 og 3, nævnes syv menigheder, der identificeres ved de byer, hvor de var beliggende, og der sendes særlige budskaber til dem. Der er grund til at tro, at disse syv menigheder på en symbolsk måde repræsenterer alle troende i forskellige tidsperioder, begyndende ved pinse og frem til i dag. Dette er en anden, bredere anvendelse af ordet »menighed«, som betegner alle på alle steder, som Herren betragter som kaldet ud af verden for at tjene ham og hans sag.

Jesus havde en bred, mere generel betydning af ordet i tankerne, da han sagde til Peter, at »dødens magter« ikke ville sejre over menigheden. Det er også denne anvendelse, som Paulus gør, når han i Efeserbrevet 1:22-23 taler om Kristus som »hovedet over alle ting for menigheden, som er hans legeme«. Det er i denne forstand, at Paulus igen skriver om »den levende Guds menighed, sandhedens søjle og grundvold«. 1. Timoteusbrev 3:15

I 1 Korintherbrevet 12:12-13 uddyber Paulus tanken om, at menigheden er Kristi »legeme«. Han siger: »Menneskets legeme består af mange lemmer, men de mange lemmer udgør ét samlet legeme. Sådan

er det også med Kristi legeme. Nogle af os er jøder, andre er ikke-jøder, nogle er slaver, og andre er frie. Men vi er alle blevet døbt til ét legeme ved én Ånd, og vi deler alle den samme Ånd.«

Sådan bliver man medlem

Hvordan bliver man et potentielt medlem af kirken – det vil sige den kirke, der blev grundlagt af Jesus og apostlene? I Apostlenes Gerninger 2:47, som blev citeret tidligere, står der, at »Herren tilføjede dagligt til menigheden dem, der skulle frelses.« Dette tyder på, at det at blive medlem af Herrens menighed afhænger af ham. Dette, tror vi, vil alle kristne indrømme. Men hvordan tilføjer Herren egentlig medlemmer til sin menighed, og hvilke betingelser skal man opfylde for at blive anerkendt af Herren som tilhørende hans menighed?

Kort sagt angiver Skriften, at trinene til at nærme sig menigheden er, for det første, en omvendt erkendelse af, at vi er medlemmer af en syndebelagt og døende menneskeslægt og derfor ikke kan stå retfærdige foran Gud på grundlag af vores egen retfærdighed. (Esajas 64:6; Markus 2:17; Apostlenes Gerninger 26:20). Apostlenes Gerninger 13:38,39; 16:31; Romerbrevet 3:21-23; 5:1

Derefter, på grundlag af vores tillid til forsonerens udgydte blods fortjeneste, opfordres vi til at stille os til rådighed i uforbeholden hengivenhed for at gøre Guds vilje. Vi kunne kalde dette for en »dedikation« af os selv til Gud. Lad os understrege, at denne dedikation sker over for Gud, ikke over for mennesker eller nogen jordisk organisation.

Bibelen er meget tydelig med hensyn til, hvad denne dedikation vil betyde i vores liv. Jesus sagde: »Hvis

nogen vil følge mig [være min discipel], skal han fornægte sig selv, tage sit kors op hver dag og følge mig.« (Lukas 9:23). At fornægte sig selv betyder ikke blot at give afkald på en eller anden ubetydelig fornøjelse eller tilfredsstillelse i en kort periode eller endog for altid. Det er snarere, ligesom udtrykket antyder, en fuldstændig fornægtelse af sig selv. Det er det samme ord, som Jesus brugte, da han forudsagde, at Peter tre gange fuldstændigt ville fornægte at kende ham (Matthæus 26:33,34). At fornægte sig selv er altså fuldstændigt at fratage os selv retten til at anerkende vores egen vilje og i stedet acceptere Guds vilje, som den kommer til udtryk gennem Kristus og Skrifterne.

Hvad er Guds vilje for dem, der som svar på Jesu opfordring fuldstændigt fornægter sig selv? Den kommer til udtryk i hans yderligere opfordring til at tage sit kors op hver dag og følge ham. Jesus brugte symbolikken med at bære korset til at betegne at gå ind i døden. Da Jesus fremsatte denne opfordring, gav han selv sit liv som et offer. Hans offer blev fuldendt på Golgata, da han udbrød: »Det er fuldbragt.« Johannes 19:30

De, der tager imod Kristi opfordring til at tage deres kors op og følge ham, giver ligeledes deres liv i en opofrende tjeneste. De bliver ikke alle bogstaveligt talt korsfæstet, selvom nogle blev det i den kristne tidsalders begyndelse. Mange led martyrdøden på andre måder. For enhver af Mesterens tilhængere skal og vil der imidlertid være en vilje til at tjene og lide uanset konsekvenserne.

Dette spørgsmål om at følge i Jesu fodspor beskrives af Paulus som at være »plantet sammen i lighed med hans død« (Romerne 6:5). Før vi kom til

Kristus, var vi »døde i overtrædelser og synd« (Efeserne 2:1). Men gennem lydige tro på fortjenesten ved hans udgydte blod er vi frigjort fra Adams fordømmelse. Alligevel dør vi; dog ikke som syndere, men som medofrende sammen med Jesus. Paulus udtrykte denne tanke, da han skrev: »Jeg beder jer derfor, brødre, ved Guds barmhjertighed, at I fremstiller jeres legemer som et levende offer, helligt og Gud velbehageligt; det er jeres rimelige gudstjeneste.« Romerbrevet 12:1

Døbt ind i Kristus

I Romerbrevet 6:3-4 skrev Paulus: »Ved I ikke, at vi alle, som er døbt til Kristus Jesus, er døbt til hans død? Vi er altså begravet med ham ved dåben til døden, for at vi, ligesom Kristus blev oprejst fra de døde ved Faderens herlighed, også skal vandre i et nyt liv.« Den dåb, der her henvises til, er ikke i vand, men til Kristus og til hans død.

Ordet dåb i Det Nye Testamente er oversat fra et græsk ord, der betyder »at begrave« eller »at nedsænke«. Vores dåb til Kristus er begravelsen af vores vilje i hans vilje. Det er en dødsdåb, fordi det er Guds vilje, at vi dør med ham.

I Johannes' Åbenbaring 20:4 symboliseres denne tanke ved hjælp af ordet »halshugget«. Her læser vi om dem, der er »halshugget for Jesu vidnesbyrd og for Guds ord«. Dette henviser ikke til en bogstavelig halshugning, men til at give afkald på vores vilje, som repræsenteres af hovedet, og til at acceptere Kristus som vores Hoved. Efeserbrevet 5:23; Kolossenserbrevet 1:18

Paulus uddyber dette punkt yderligere og siger: »Ved én Ånd er vi alle døbt til ét legeme.« (1.

Korintherbrev 12:13). Det er ved Helligåndens indflydelse, gennem Sandhedens Ord, at vi drages til Herren og ledes af hans kærlighed til at overgive os fuldt ud til ham. Da denne dedikation indebærer, at vi giver afkald på vores egen vilje og accepterer Guds vilje i Kristus, bliver Jesus således vores Hoved, og vi bliver medlemmer af kirken, som er hans legeme, hvis vi forbliver trofaste over for vores stilling foran Gud, ja, helt indtil døden. Johannes' Åbenbaring 2:10

Således ser vi, hvordan det forholder sig, at Gud ved sin Ånds kraft tilføjer kommende medlemmer til Kristi menighed. Vores rolle i dette som enkeltpersoner er blot at underkaste os hans Ånds indflydelse og tage de skridt, som det guddommelige Ord angiver; det vil sige skridtene til omvendelse, modtagelse af Kristus og at overgive os i fuld dedikation til at gøre Guds vilje.

Kan vi, efter at have taget disse skridt, vide, om Gud har taget imod os og anerkender os som prøvemedlemmer af kirken, Kristi legeme? Det tror vi. Paulus sagde i et allerede citeret skriftsted, at vi er blevet »begravet med ham ved dåben til døden, for at ligesom Kristus blev oprejst fra de døde ved Faderens herlighed, således skal også vi vandre i et nyt liv« (Romerne 6:4). Lever vi med glæde i »et nyt liv«?

Paulus skrev også: »Hvis nogen er i Kristus, er han en ny skabning; det gamle er forbi; se, alt er blevet nyt.« (2. Korintherbrev 5:17). Er de gamle ting, der hører til de »forgangne tider« i vores liv, forbi, i den forstand at de ikke længere udøver nogen reel tiltrækning på os? (Efeserbrevet 2:3). Finder vi vores største glæder i Herrens nye ting – vores nye kald til

gudsdyrkelse – vores nye håb, nye mål, nye ambitioner?

Efter at have taget dette skridt med fuldstændig dedikation til Herren vil vores tidligere venner og slægtninge måske ikke kunne forstå os. I nogle tilfælde vil de måske endda forfølge os. Under alle omstændigheder vil de ikke finde den samme grad af kammeratskab hos os, for de vil ikke være i harmoni med vores nye livsform. Vi vil ikke elske dem mindre, og vi vil heller ikke holde op med at gøre alt, hvad vi kan for dem, men vi vil lære, at verdens veje og det indviet Guds folks veje ofte ligger langt fra hinanden. Har vi denne oplevelse?

Paulus skrev igen: »Det, som øjet ikke har set, og øret ikke har hørt, og som ikke er kommet op i menneskets hjerte, det, som Gud har forberedt for dem, der elsker ham.« Derefter tilføjer han: »Gud har åbenbaret det for os ved sin Ånd; for Ånden ransager alt, ja, Guds dybeste ting.« 1 Korintherbrev 2:9,10

Fører Herren os dag for dag ind i en dybere forståelse af de vidunderlige sandheder, der findes i hans Ord? Bliver de »dybe ting« i hans Ord, der vedrører vores kald i Kristus Jesus, forstået tydeligere, når vi søger at kende og gøre hans vilje? Hvis ja, har vi yderligere bevis på, at han har accepteret vores dedikation og leder os på retfærdighedens vej.

Jesus selv giver os en meget klar forsikring om vores stilling foran Gud. For det første erklærer han: »Den, der kommer til mig, vil jeg på ingen måde støde bort.« (Johannes 6:37). Han følger dette op et par vers senere med ordene: »Ingen kan komme til mig, medmindre Faderen, som har sendt mig, drager

ham.« (vers 44). Hvis vi har følt Guds dragende kraft gennem Kristus, hvilken yderligere forsikring har vi så brug for ud over dette?

Vores glæde over de åndelige ting i den nye livsform, som vi vandrer i; vores manglende interesse for de tidligere ting, der hører til kødet og verden; en vis grad af misforståelse og måske endda forfølgelse fra verden; vores voksende værdsættelse af åndelige ting, især når de vedrører vores himmelske kald – alt dette er tegn på, at vores dedikation er blevet accepteret af Gud, og at vi faktisk er blevet »døbt« ind i Kristus.

Vanddåben

Spørgsmålet om vanddåben opstår naturligt nok, og det er helt på sin plads, for Jesus selv blev døbt i vand, og vi skal følge i hans fodspor. Hvad er formålet med vanddåben? Johannes Døberen døbte til omvendelse. (Matthæus 3:11). Han kunne ikke forstå, hvorfor Jesus bad om at blive døbt, for han vidste, at Jesus ikke var en synder, men tværtimod den hellige og retfærdige. Matthæus 3:13-15; Hebræerbrevet 7:26

Johannes' dåb gjaldt kun medlemmer af det jødiske folk. Den symboliserede deres tilbagevenden til pagten med Gud, som han havde indgået med hele nationen – den pagt, der blev indgået på Sinai-bjerget. Johannes' dåb skulle også forberede jøderne på at modtage deres Messias, Kristus Jesus, når hans tjeneste senere skulle begynde. Markus 1:4,5; Lukas 1:13-17; Apostlenes Gerninger 13:24,25

Jesus blev ikke døbt for at omvende sig fra synd. Da han bad Johannes om at døbe ham, sagde han blot:

»Lad det ske nu, for således bør vi opfylde al retfærdighed.« (Matthæus 3:15). Det er Jesu eksempel, vi følger i vores vanddåb. For ham var det et symbol på hans pagt om at dø som et offer og på hans håb om, hvis han blev fundet trofast, at blive oprejst fra de døde.

Hvor rammende illustrerer nedsænkning i vand disse to tanker. Når man sænkes ned i vandet af den, der døber, bliver man hjælpeløs i dennes hænder og ville forblive begravet, som i døden, hvis man ikke blev løftet op af vandet. Således overgiver vi os i vores dedikation til at dø med Kristus, inspireret af Guds løfter om, at vi vil blive oprejst i opstandelsen, ligesom Jesus blev det, for at blive forenet med ham i det store fremtidige arbejde i hans rige. Romerne 6:4,5; Filipperne 3:10,11

Vanddåben er altså et smukt symbol på vores sande dåb ind i Kristus. Den er ikke afgørende i den forstand, at den er en frelsende handling. Men da de, der er berettigede til at blive nedsænket i vand, har afstået fra deres egen vilje og har indgået en pagt om at gøre Herrens vilje, vil de erkende, at dette er en del af Herrens vilje for dem, og de vil med glæde efterkomme den. Enhver anden holdning ville tyde på noget mindre end en altopslugende kærlighed til Guds vilje.

Kirkens organisation

Skrifterne tyder ikke på, at de forskellige lokale grupper af de udkaldte i kristendommens tidlige år havde nogen udførlige organisatoriske ordninger, og Bibelen lærer heller ikke, at dette var Guds plan for kirken. Men disciplene på den tid var ikke uden en vis form for organisation. Deres møder foregik ikke

uden orden, og forskellige tjenesteopgaver blev tildelt forskellige personer i henhold til deres respektive evner. Matthæus 25:15; 1. Korintherbrev 14:40; 2. Thessalonikerbrev 3:6,7; Titusbrevet 1:5

I den tidlige kirkes organisation blev Jesus alment anerkendt som hovedet. Dette var i overensstemmelse med Jesu egne instrukser til sine disciple, da han sagde: »I har én mester, nemlig Kristus, og I er alle brødre.« (Matthæus 23:8). Paulus skrev: »Kristus er kirkens hoved, og han er legemets frelser.« (Efeserbrevet 5:23). I 1. Korintherbrev 11:3 fremfører han den samme tanke og siger, at »hvert menneskes hoved er Kristus; ... og Kristi hoved er Gud.«

Jesus er ikke blot hovedet for sin kirke, men han er også dens grundvold. »Ingen kan lægge et andet fundament,« skrev Paulus, »end det, der allerede er lagt, nemlig Jesus Kristus.« (1. Korintherbrev 3:11). Kirkens medlemmer omtales også som »Guds husstand«, som siges at være »bygget på apostlenes og profeternes grundvold, hvor Jesus Kristus selv er hjørnестenen.« Efeserbrevet 2:19,20

Apostlen Peter skrev: »Derfor står der også i Skriften: Se, jeg lægger i Zion en hjørnестen, udvalgt og dyrebar; og den, der tror på ham, skal ikke blive til skamme.« (1. Petersbrev 2:6). I Johannes' Åbenbaring 14:1-4 bekræfter apostlen Johannes ligeledes, at Jesus er »hjørnестenen« i Zion – den fuldendte menighed. Dette er især værd at bemærke i lyset af den misforståelse, der har knyttet sig til Jesu udtalelse: »Du er Peter, og på denne klippe vil jeg bygge min menighed.« Matthæus 16:18

Denne udtalelse er blevet fortolket fejlagtigt som om, at Peter skulle være den »klippe«, hvorpå Kristi kirke skulle bygges. Denne fortolkning viser sig imidlertid at være forkert, når vi opdager, at Jesus brugte to forskellige græske ord i denne udtalelse. Da han sagde: »Du er Peter«, er det græske ord, der oversættes med Peter, »petros«, hvilket betyder et »stykke klippe«. Men da han sagde: »På denne klippe vil jeg bygge min kirke«, brugte han det græske ord »petra«, der betyder en »klippemasse«, så at sige en kæmpe sten.

Peter havde netop sagt til Jesus: »Du er Kristus, den levende Guds Søn« (Matthæus 16:16). Jesus var tilfreds med denne bekendelse. Vi kan omskrive hans svar til Peter for at gøre betydningen lidt klarere: »Peter, dit navn betyder, at du er et lille stykke klippe – en småsten, så at sige. I sammenligning med betydningen af dit navn er den store kendsgerning, at jeg er Messias, og at jeg er Guds Søn, som en stor klippemasse – en stor kampesten – og kirken vil blive bygget på mig som sit fundament.«

I næste måneds udgave af magasinet Daggry vil vi se nærmere på emnet »Kirken«. Blandt de vigtige emner, der vil blive drøftet, er: De tolv apostles og andre tjenere i kirkens rolle; kirkens mission; samt de himmelske og jordiske faser i Guds plan for hele menneskehedens frelse gennem Kristus.